

Teremavatás a gimnáziumban

Schnitzer Ármán családja körében. A teremavatásról lapunk 3. és 4. oldalán írunk.

Jelölések a Kehila és Kehila Haver Díjakra

A KZSH az idén augusztus végén is kiosztja a Kehila – a közösségért és a Kehila Haver díjakat. Kehila díjban olyan személyek részesülhetnek, akik zsidóként sokat tettek a régió zsidó közösségeiért. A Kehila Haver díj kitüntetettje olyan személy lehet, aki nem zsidó vallásúként sokat tett hagyományaink vagy a Holokauszt

megismertetéséért. Az idén minden olvasónknak lehetősége nyílik a díjazottak jelölésére, ötleteiket, javaslataikat 2012. június 20-ig várjuk a kile@menhaz.sk e-mail címen, vagy levélben a KZSH címén (egyéb módon jelölni nem lehet). A díjak odaítéléséről a KZSH által felkért bizottság dönt. ■

A tavalyi Kehila Haver díjak átadása. A félévtelen Piczek Ferenc veszi át az elismerést.

Mártírnap

A Komáromi Zsidó Hitközség ezúton hív meg minden jóérzésű embert a Komárom és környéke zsidósága deportálásának 68. évfordulója alkalmából tartandó emlékünnepekre, melyre 2012. június 17-én (vasárnap) kerül sor.

Program:

10:30 – Megemlékezés a zsidó temetőben (Aranyember utcája 1.)

Ünnepi beszédet mond Verő Tamás budai rabbi. Közreműködik Klavanszkij Anatolij kántor.

12:00 – Gyertyagyújtás az áldozatok emlékművénél a zsinagógában és emléktábla avatás a tavaly elhunyt hittestvérünk Tomenendal-Wollner Yvonne (1948-2011) emlékére.

13:00 – Scheiner Péter és Susi Emlékezések a jövőért című filmje folytatásának bemutatója.

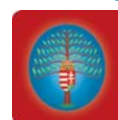
Emlékezzünk együtt! ■

Zsidó Kultúra Európai Napja

A Komáromi Zsidó Hitközség az idén 2012. augusztus 26-án, vasárnap rendezi meg programját a Zsidó Kultúra Európai Napja alkalmából. A részletes programot következő számunkban olvashatják. ■

Támogatónk

Nemzeti
Kulturális
Alap

Kántorok jubileuma

A közelmúltban ünnepelte 60. születésnapját Fekete László, a Dohány utcai zsinagóga főkántora. Májusban 70 éves Tóth Emil, az Országos Rab-biképző – Zsidó Egyetem zsinagógájának főkántora. Mazl Tov! Bis 120! ■

Gratulálunk!

A Hitközségi Híradó szerkesztői nevében ezúton gratulálunk olvasónknak **Oláh Imrénének**, Ica néninek, a komáromi gimnázium tanárának, aki Komáromi Napok alkalmából Pro Urbe díjban részesült. ■

Búcsúzunk

Szomorú szívvel búcsúzunk szimpatizánsunktól, **OLÁH IMRÉTŐL** a Komáromi gimnázium tanárától, aki sokszor volt vendégünk összefogóinkon. ■

Kérjük a támogatását!

Kedves Olvasónk! Kérjük, lehetősége szerint támogassa a Komáromi Zsidó Hitközség programjait, a HH megjelenését, épületeink, temetőnk felújítását.

2008. január 1-től támogatását az alábbi bankszámlaszámokra küldheti (támogatás személyesen a KZSH titkárságán és csekken is lehetséges):

Belföldi átutalás Szlovákiából:

26384962/0900 – Slovenská sporiteľňa vagy
10103804/5200 – OTP Slovakia

Nemzetközi átutalás külföldről:

A KZSH címe: Židovská náboženská obec v Komárne, Eötvösa 15, 94501 Komárno, Slovakia

IBAN: SK060900000000026384962 SWIFT: GIBASKBX

Bakunk címe: Slovenská sporiteľňa, Palatínova 33, 94501 Komárno vagy

IBAN: SK525200000000010103804 SWIFT: OTPVSKBX

Bankunk címe: OTP Slovakia, Záhradnícka 10, 94501 Komárno

Köszönjük!

Magyarországi olvasóink figyelmébe: Kedves Olvasónk!

Kérjük, hogy az egyházaknak adható személyi jövedelemadója 1 százalékát a Magyarországi Zsidó Hitközségek Szövetsége részére ajánlja fel a 0358-as technikai számon. A MAZSIHISZ rendszeresen támogatja a KZSH munkáját!

Hitközségi Híradó (Spravodaj) – a Komáromi Zsidó Hitközség lapja (mesačník ŽNO v Komárne). Alapítva 5756-ban (1996), **főszerkesztő** – séfredaktor: Paszternák Tamás (tamas.paszternak@menhaz.sk), Paszternák András (andras.paszternak@menhaz.sk), **munkatársak** – spolupracovníci: Haas Judit, Mgr. Piczek Ferenc, **tördelőszerkesztő** – grafická úprava: Saláth Richárd, **olvasószerkesztő** – jazyková korektúra: Vadász Magda (Budapest), Paszternákné Kertész Zsuzsanna (Komárom), Katarína Potoková (Nitra), **nyomtatás** – tlač: Nec-arte Kft., Komárom, a **KZSH címe** – adresa ŽNO: Židovská náboženská obec, Eötvösa 15, 945 01 Komárno, Slovakia, tel.: 00421/35/7731-224, e-mail: kile@menhaz.sk, tel.:/fax: 00421/35/7725-355. **Regisztrációs szám:** EV 3424/09. **ISSN** 1337-091x. Alapítva 5756-ban.

Lapunk Önnek készült, kérjük ne dobja el!

Faliújság

rövid hírek

✧ A HH-t a Shalom klubot és a KZSH-t támogatták: Fekete Katalin, Lahav Judit, Dr. Wágner Jánosné és anonimitásukat kérő adományozók. Köszönjük!

✧ A KZSH a tavasi hónapokban folytatta a Menház épületének szokásos karbantartását. Az idén jelentős összeget költöttünk a Menház és az Eötvös utca 9. tűzoltó készülékeinek felülvizsgálatára.

✧ A Szlovákiai Zsidó Hitközségek Központi Szövetsége Besztercebányán tartotta soros ülését, melyen Pasternák Antal elnök képviselte közösségünket. Beszámolóinkat következő számunkban olvashatják.

✧ Újabb könyvekkel gazdagodott a Spitzer Béla Kiskönyvtár állománya. Folyamatosan zajlik a katalogizálás. Várjuk Kedves Olvasóinkat!

Schnizer Ármin üzenete

Tisztelt Hölgyeim és Uraim! A Komáromi Zsidó Hitközség nevében köszöntöm Önöket a Schnizer Ármin terem avatásán. Jelentős eseményre gyűltünk össze. Nemes és egyben merész tett a komáromi Selye János Gimnázium igazgatójától, hogy az idei Öregdiák Nagytalálkozó keretében Komárom egykori híres főbbijáról nevezünk el termet. Miért nemes?

Komárom Bencés Gimnáziuma mindig is befogadó volt, a 19-20. század fordulóján sokan jártak ide az akkor egyre gyarapodó zsidó közösség tagjai közül. Az egykori gimnáziumi évkönyvek sárguló lapjain ma is láthatjuk, mennyire fontos volt számukra a színvonalas oktatás.

Az Osztrák-Magyar Monarchia már-már idillinek mondható korszakában a hunfalvai ortodox vallásos zsidó szülői háztól a lengyelországi Breslau rabbiképzőjén át nagy utat megtéve érkezett Komáromba egy fiatal ember, Schnizer Ármin 1861-ben, aki először segéd-rabbiként majd főbbijaként szolgált a komáromi zsidó közösséget. Városunkban tanult meg magyarul, később így tartotta beszédeit.

A zsidóság szempontjából virágzó évek mégsem voltak egyszerűek, 52 ényei komáromi működésének időszak alatt következett be a végzetes szakadás Magyarországon a zsidó vallás neológ és ortodox irányzata között, számos vallási kérdésben kellett döntenie a kor szellemében.

Schnizer maga is a nagyon vallásos szülői háztól jutott el a haladó szellemű komáromi nagyzsinagóga rabbi székéig.

Egészen az utóbbi időkig csak a zsidó közösség tagjai emlékeztek rá rendszeresen, és idézték legendás barátságát Papp Gábor komáromi református püspökkel, lapozgattak bele 1904-ben Bécsben németül megjelent könyvébe, mely a Jüdische Kulturbilder- aus meinem Leben (Zsidó kultúrképek- az életemből) címet viseli, tudták, hogy ő volt előbb a Dunántúli majd az Országos Rabbiegyesület elnöke.

Rabbiként tanítója is volt közösségének, így taníthatta hittanra évtizedeken át a Bencés Gimnázium zsidó diákjait.

A komáromi gimnázium vezetése nemes cselekedetének köszönhetően máától a város polgárai, az öregdiákok, a most itt tanulók és a jövő nemzedékei is e terembe lépve nap, mint nap találkozhatnak a főbbi nemrég előkerült fotójával. Olvasgatva életrajzát vissza-

gondolhatnak arra az időre, mikor még békében éltek e városban a zsidók és nem zsidók.

Az életrajz utolsó mondatából látszik, hogy Schnizer Ármin élete egy idilli kor végén fejeződött be 98 évvel ezelőtt, 1914-ben temették el a komáromi zsidó temetőben, az Aranyember utcájában.

Remélem, hogy akad majd egy-egy olyan gimnazista diák vagy osztály, aki ellátogat a sírkertbe, emlékezve az iskola neves tanárára a zsidó hagyományok szellemében egy kavicsot helyez örök nyughelyére.

Miért merész?

2012-ben nem kis küzdelmet jelent az intézmény vezetésének, hogy abból az ideális korszakból valamit visszahozzon a város és az iskola diákjainak életébe. Az igazgató új e törekvését a gimnázium egykori diákjaként személyesen is nagyra értékelem. Közel egy évtizede kezdődött az az együttműködés, melynek keretében interaktív órákon mutattuk be közösségünk életét és egyre több csoport látogat el zsinagógánkba, amely a város kulturális örökségének része.

A toleranciára nevelés elve kiemelt fontossággal bír ma. Schnizer halála közel harminc évvel a komáromi zsidóság végzetes deportálása előtt történt. Bátor cselekedet egy zsidó vallási vezetőről termet elnevezni egy olyan világ-

ban, amelyben egyre többen, egyre radikálisabban fogalmazznak meg antiszemita nézeteket. A becsület és a kiállás szép példájának lehetünk tanúi itt ma, melyre méltán lehetnek büszkék Schnizer Ármin leszármazottai is.

Elgondolodom azon, mit látna ma Schnizer, ha végigsétálna a városon?

Az előbb említett pozitív igyekezet mellett sajnos azzal is szembesülnie kellene, hogy a gimnázium tanárai, egykori és mai diákjai közül többen kifejezetten az évszázadok óta itt élő zsidó közösség ellenes jelszavakat, antiszemita mondatokat skandálnak. A komáromi gimnázium mindig is kiemelt iskola volt, ezért különösen kell figyelniük arra, mi is történik e falak között.

Engedjék meg, hogy végezetül egy szomorú történetet osszak meg Önökkel. Az Internet korában egyre inkább a közösségi portálok a kommunikáció fő csatornáit. Idén januárban az ENSZ Holokauszt emléknapjára elkészítettük meghívónkat megemlékezésünkre, melyet megosztottunk a gimnázium profilján is. Arra gondolván, hogy a tanárok, diákok közül is akad majd érdeklődő a Menházban tartandó előadások iránt.

Nem kellett sokáig várni az első reakcióra. Az alma mater egykori diákja, nem mellesleg tanár szülők gyermeke, akinek dédnagymamáját még zsidósága miatt gyilkolták meg a vészidőszak idején, heves reakciókkal próbálta megkérdőjelezni az emlékezés szükségességét. Írásait több ma is itt tanuló kedvelte, támogatta nevét vállalva, nyilvánosan. Viszont szinte senki sem akadt a ma itt tanulók vagy dolgozók közül, aki szolt volna a Holokausztot tagadó frások ellen...

Ez szomorú, szívszorító és megengedhetetlen...

A Schnizer Ármin terem máától a komáromi zsidóság békés éveire emlékezett, innentől már csak a gimnázium nevelőtestületének dolga megtanítani a diákokkal, hogy a város zsidó közössége itt élt, él, és reményeink szerint még sokáig élni is fog. Mi továbbra is partnerek vagyunk. Ehhez kívánok sok erőt és jóakaratot. ■

Pasternák Antal, a Komáromi Zsidó Hitközség elnökének beszéde a Schnizer Ármin terem avatásán a komáromi Selye János Gimnáziumban.

Komáromi Napok

Hitközségünk idén is bekapcsolódott a Komáromi Napok rendezvénysorozatba. Az elmúlt években megszokott Nyitott kapuk napja helyett most változatos programmal készültünk. A Menház folyosóján Toronyi Zsuzsanna, a Magyar Zsidó Levéltár vezetője nyitotta meg a Közös örökségünk című kiállítást. Az utazó tárlat első alkalommal érkezett Szlovákiába. A tíz tablón öt magyarországi és öt szlovákiai zsinagóga sorsát követhetjük nyo-

Gábor tartott bevezetőt a zsidóság fogalmáról. Dr. Jana Švantnerová pozsonyi művészettörténész a KZSH megmaradt tárgyi emlékein keresztül mutatta be a zsidóság és a művészetek kapcsolatát. dr. Schweitzer Gábor budapesti előadónk Schnitzer Ármin neves komáromi főrabbi életútjáról osztott meg számos érdekes, új információt.

A Wallenstein Zoltán teremben az előadásokkal párhuzamosan szlovákul és magyarul is levetítettük dr. Padlovics

Dr. Jana Švantnerová pozsonyi művészettörténész

mon. A program ezután a zsinagógában folytatódott. Paszternák Tamás koordinátor köszöntője után dr. Balázs

Ágnes és Drozd Milán filmjét a 220 éves Komáromi Zsidó Hitközségről.

A nap utolsó részében dr. Komo-

Filmvetítés a Wallenstein Zoltán teremben

Dr. Schweitzer Gábor Schnitzer Ármin főrabbiról beszélt

róczy Géza professzor úr nemrég megjelent A zsidók története Magyarországon című könyvét mutattuk be. Professzor urat Toronyi Zsuzsanna és Balázs Gábor kérdezték. Az érdekes, jó hangulatú bemutató végén a megjelenteknek lehetőségük volt dedikáltatni a művet a neves szerzővel.

Köszönet mindenkinek, aki részt vett a szervezésben. Találkozunk jövőre is a Komáromi Napokon! ■

PT

Teremavatás a Selye János Gimnáziumban

Június 2-án, az Öregdiákok találkozóján **Schnitzer Ármin** főrabbról nevezték el a komáromi Selye János Gimnázium egyik termét. Schnitzer Ármin 52 éves komáromi működése alatt több évtizeden át tanított a gimnáziumban. Köszönet az iskola vezetésének e nemes cselekedetért. A KZSH ezúton köszöni **Schweitzer Gábornak**, hogy rendelkezésünkre bocsátotta a főrabbi úr fényképét (melyet hosszú évek óta próbáltuk megszerezni, eddig hiába) és életrajzát. ■

PT

Feuerstein Azriel:

KELJFELJANCSI

4. fejezet 6. rész

Ezek a kirándulások rendszerint erdei túrák voltak, a Csermelyből Bankó felé. Néha lepihentünk a számtalan kis patak egyike mellett, kövekből gátat építettünk és kis medencéket csináltunk Zsuzsikának, Gusztinak és nekem. Néha csak mi magunk Gajdára kirándultunk biciklivel, ahol messzire bűzlő ásványvízforrás volt, valamint egy eléggé iszapos úszómedence, és árnyékos lócák és padok pihenőül. Az igazi népünnepély akkor volt, mikor Henrik, Manyi férje hazahozhatott egy autót és ilyenkor csak mi, a két család, kiutaztunk a Hernád mellé az alagúthoz, ahol homokos part és csendes folyású víz volt. Persze a legjobb az egészből az oda-vissza való utazás volt, amikor a sofőr mellett ültem és én voltam a duda felelőse. Akkor az autóknak két oldalon volt dudájuk, amely egy gumilabdából és hangerősítőből állott, én akkor voltam a legboldogabb, ha egy irigykedő osztálytárs mellett húztunk el a poros utakon negyven kilométeres sebességgel száguldó autóval.

A nyári szünidőben egy szomszédos, Kostolany nad Hornádomból nevű szlovák faluban béreltünk lakást egy ismerős parasztnál. A ház közel volt a vasútállomáshoz és a gáthoz is. Itt voltunk ketten anyuval négy napig egyedül, úszkáltunk a gát mögötti medencében vagy a gáton ültünk és néztük a halakat a pár centiméteres vízben. Egy régi alósingból hálót készítettem és sikerült is néha egy-egy szép és elővigyázatlan halat kifognom, de nem volt szívem megölni, anyu sem nagy kedvvel foglalkozott velem, úgyhogy rendszerint hagytuk futni, azaz úszni.

A péntek délutáni vonattal érkezett meg apuka, akinek nem volt probléma a halat megölni és kibelezni. Fogtunk pár szép halat, és anélkül hogy a pikkelyeit lekapartuk volna, part menti agyagba csomagoltuk őket. Ezután egy közeli kukoricaföldről loptunk egy pár cső kukoricát, elkészítettük a tábortüzet, a halakat az aljára tettük, még mielőtt meggyújtottuk volna. Lepihentünk az árnyékban és vártuk, hogy a tűz egy kissé gyengüljön. Ekkor került sor a csí-

pós csabai kolbászra, amelyet már előre darabokra vágunk és újságpapírba csomagoltunk, és most a parázsba tettünk. Amíg sült, lehántottuk és megmostuk a kukoricát visszacsomagoltuk a héjukba és rátettük a parázsra. Elsőnek a kukorica jött ki, feketén a kormtól, tulajdonképpen meg kellett volna várni – apu szerint – amíg a kolbászt is kivesszük, de kinek volt türelme. Nekiestünk, úgy ahogy volt kormosan, édesen és félig nyersen. A kolbászt, amelynek az illata nagyon étvágygerjesztő volt, a direkt erre a célra meghagyott kukoricahéjjal letisztítottuk az újságpapír maradványoktól és hozzáadtunk egy karéj friss házikefnyérrel, de mértékletesen, mert még hátra volt a fénypont. Most már nem voltunk éhesek, úgy hogy hagytuk a tüzet leégni. Kikapartuk a parászból az égett agyagdarabokat, egy kővel vigyázva feltörtük őket. A hal pikkelyei a téglává sült agyaghoz ragadtak és ott gözölgött a hófehér hal. Csak egy csipetnyi só kellett hozzá, valósággal kár volt azt a fehérséget a kormos arcunkkal bemocskolni. Azóta sem ettem ilyet. A lakoma után a vízre mentünk jól lemosakodtunk anyuka mindig talált apun és rajtam valami ledörzsölni valót.

Mivel gyakran voltam megfázva, elhatározták, hogy ki kell vetetni a mandulát, mégpedig a budapesti zsidó kórházban, amely akkor külföld volt. Budapesten anyu nővérénél, Frida néniéknél laktunk, akinek a férje Édi, szintén Altmann volt és akik együtt laktak a lányukkal, Varga Böskével és a férjével, Bandival, aki utazó volt és alig tartózkodott otthon. Volt hely a bőven, mert Böske a két öccse, Zoli és Anci külön laktak. Ezt a két fiút 1942-ben hívták be munkatáborba, a legfiatalabbat, az alacsony termetű Lacit 1944-ben. Egyikük se jött vissza.

Az én operációm altatással történt, utána még egy napig kellett kórházban maradnom. Beszélmem nem volt szabad, de minél több fagyaltot kellett ennem, és ennek a parancsnak nagy engedelmséggel tettem eleget. Fagyalt ugyan volt Kassán is, sőt még egy valódi olasz zselatéria is, de Pesten ak-

kor kezdték árulni a pálcáról nyalható fagyaltok különböző fajtáit és én mindet végigpróbáltam. Még egy újdonság volt a pesti ligetben a sok mindenféle hintán kívül, éspedig a kisüvegben árult jéghideg tej szalmaszállal, ami szintén érdekes élmény volt. Pár napi lábadozás után felültünk egy esti vonatra és Siófokra utaztunk. Hajnal felé felébredtem, és ahogy kinéztem az ablakon, a nap első sugarait végtelen dinnyeföldek hatalmas, negyven kilós görögdinnyéi verték vissza. Ezek a dinnyék Pesten a boltajtó előtt álltak és kilóra árusították őket. Azóta sem láttam hasonlót. A Balaton mellett pár kellemes napot töltöttünk sétahajózással, úszással, csónakázással, még a tihanyi visszhangot is kipróbáltuk. Mikor visszaérkeztünk Kassára, csak azt sajnáltam, hogy nem maradt még egy pár kivenni való mandulám. Még kétszer voltam Budapesten, egyszer anyukával és egyszer, tizenhárom éves koromban, egyedül.(!)

A családon kívül a délutánokat és a hosszú téli estéket a jó barátokkal töltöttük, akikkel óvodás kor óta voltunk együtt. Gelmann Zoli barátom, szép, magas, kissé zárkózott, de jó humorú gyerek, aki a nyári vakációit a nagyszülei birtokán, parasztlányokkal közös mezei munkával szokta eltölteni, élményeit tátott szájjal hallgattuk. Fischer Gyuri, azaz Pista, mert valami oknál fogva mindenki így hívta. Csecsemőkorában gyermekbénulása volt és azóta sántított, nehezen beszélt, de komoly költői tehetség volt. A saját verseit nem akarta megmutatni, de az angolból való fordításait igen. Többek között lefordította A.E. Poe a „Holló” című versét, amelynek volt már egy pár neves fordítása, de a Pistáé messze túlhaladta őket. Testi hibáinak dacára átment az auschwitzi szelekción és Dörnauban halt éhen. Erdélyi Feri, aki nem tudta mi a félelem, ha valaki a közelében zsidózott, nagyon megbánta. Ő volt acionista sejtünk titkára és héber tanítója. Háború előtt is gyomorfekélye volt. Huszonketten voltunk zsidók az osztályban, tizennyolc nem jött vissza. Eltűnt világ. ■

Folytatása következik...

EGY ÉV IZRAELBEN

Dr. Paszternák András útinaplója

X. rész – Egyetemi hétköznapiak

(2011. június 27., hétfő)

Néhány e-mail és telefon után ma reggel felhívott az egyik informatikus, hogy merre talál meg a kampuszon, jönne kijavítani a nem működő drótpostámat. Két perc múlva ott is volt, így a Bar-Ilanos e-mail cím boldog tulajdonosa lettem.

Emlékszem, egy-két évvel ezelőtt egy túlbuzgó munkatársunk körlevelet intézett a KK-ban osztályunk tagjaihoz. Mindazok, akiknek az e-mail címe nem tartalmazza a vezetéknevét, igényeljen új címet. A "vicces" e-mail azonosítók komolytalanok. Ekkor már évek óta használtam a paszti(a)chemres.hu címet, s nem szívesen váltam volna meg tőle. Lázadó ifjoncként azonnal összegyűjtöttem a "vicces" e-mail című akadémikusok névsorát az mta.hu oldalról, s egy válaszkörlevélben üzentem meg a kollégának, hogy nem az e-mail címen múlik a tudományos színvonal. Végül az e-mail címeink megmenekültek, igaz az új belépők már csak keresztnév.vezetéknév kombinációt kapnak.

Nos, itt a Szentföldön nem volt választás, az infósok generáltak egy címet. Így lettem **paztera**. Nekem tetszik, valahol átmenet a „vicces” **paszti** és a komoly, tudományos **paszternák** között.

Reggel, munkába menet rádöbbenem, hogy Ramat Gan egyben egy nagy állatkert is. Nem beszélek most a macskákról. Itt jut eszembe, egyre több kismacskát látni! Vannak galambok, varjak, kutyák és reggel találkoz-

tam két nyuszival is. Sajnos gyorsabak voltak, mint én, s nem sikerült lefotózni őket. Az egyik rozsdabarna volt, a másik fekete, s ha jól láttam nyakörvük is volt.

Odabent zajlott a kutatómunka, délben a büfé egyhangú választékából a bolgársajtos (ez a neve), kékcímkés szendvicse adtam le a voksomat.

Az irodában ezerrel dübörög a légkondi,... sikerült is egy kis „szarvas szindrómát” összeszedni a légkondiba ki-be játék eredményeként.

Este benéztem a Landau utcán lévő plázába, amelyet még a második héten fedeztem fel (lásd egy korábbi bejegyzésben). Földszint és egy emelet, szokásos plázaüzletekkel. Lassan egy hónapja nem hódoltam a gyorséttermek globalizáló egyenkajáinak. Itt volt az idő. Egy hazai hálózatot választottam, mivel a világmárkák még nem törtek be a Ramat Gan-i hétköznapiokba. Annak ellenére, hogy egy ÁNTSZ ellenőrzésen nem biztos, hogy átcsúszna a pláza evősarka, egész ízletes volt a hamburger menü.

Ha már itt jártam, betértem a szupermarketbe is. Ebben az országban nem ismerik a kis kiserelések fogalmát. A WC-papírt 9-es csomagokban árulják, van 20-as és 40-es csomag is. Hasonló a helyzet a papír zsebkendővel is. Nincs európai méretű, kis csomagokban. Na jó, a 130-as doboz mellett döntöttem. Majd összehajtom kicsire, s zsebre vágok egy köteget.

A Negba utca tele van étellel... Szép estét Ramat Gan!

(2011. június 28., kedd)

Ma volt a nagy nap, a bemutatkozó

előadás. Eredetileg 20-ára volt kitűzve, végül egy héttel elcsúsztatták, aztán még egy nappal. A 71 diás előadás első slide-ját még akkor elkészítettem, amikor kb. másfél hónapja igent mondtam az izraeli lehetőségre.

Már akkor gondoltam, hogy biztos kell majd egy előadást tartani valamelyik csoport megbeszélésen. Így is lett, még az indulás előtt olvastam a nevet a havi tervben.

Egy kis szemináriumi szobába zsúfolódtunk be, nem volt vászon és projektor, egy nagyképernyős tv segítségével tartottam a prezentációt. Először arról beszéltem ki is vagyok, felvillant Komárom, a Menház, Szarvas, az eddigi kötődés Izraelhez, majd jött a tudomány, az egyetem, az MTA Kémiai Kutatóközpont, a doktori munkám részletes ismertetése, a mikro-szkópos projektek. Végül néhány szót ejtettem a tudománypromótor óvodai, középiskolai és intézetlátogatási programokról. Egy diát szenteltem a Nanopaprikának is.

Kiosztottam egy-két Menházas szóróanyagot, s megpróbáltam válaszolni a számos szakmai kérdésre. A főnök szerint jó volt az előadás. Reggel, amikor felkeltem, úgy éreztem meg kell adni a tiszteletet a kollégáknak, fehér inget vettem az oktatásokkor nélkülözhetetlen kémiai nyakkendővel.

Az előadás végére teljesen elfáradtam, valószínű tudat alatt izgultam egy kicsit. Mégis az első "fellépés" a többiek előtt, pláne angolul, s egy csomó olyan eredménnyel, amelyekről utoljára a tavaly májusi védésemem beszélt.

A napnak nem volt még vége, jött egy-két megbeszélés, irodalmazás, egyéb munkák...

Hazafelé szinte minden buszmegeelőben egyen pólós fiatalok álltak. Én már reggel megszereztem tőlük Ramat Gan új tömegközlekedési térképét. Mindenki lázban ég, pár nap, s megváltoznak a buszjáratok, ahogy olvasom, mindez áremeléssel is párosul.

Jelentem, ma nem láttam a két nyuszt, pedig szerettem volna lefotózni őket. Akadt viszont egy újabb biológiai megfigyelésem, a macskák hihetetlen precizitással tudnak helyből felugrani a kukák tetejére. Mindig az az érzésem, egyszer rám ugranak. Egy fekete ma ismét átment előttem. ■

Készült az Interneten folyamatosan publikált Posztdok Napló alapján –
www.kispaszti.com

Löwinger Mancsi szakácskönyvéből

A nagy görög lagzi

Ami utcánkban lakott egy Görögországból származott család. Férj és feleség, akiknek a nevüket nem tudtuk, mert a gyerekeik felnőttek voltak, nem a mi játszótársaink. A házaspár reggel korán munkába ment, késő estig dolgoztak, néha hétvégékre elutaztak egyik vagy másik gyerekükhöz. Ha valaki találkozott velük az utcán csak köszöntek és csendesen továbbmentek. Mindenki úgy nevezte őket, hogy „a görögök” és senki sem próbált barátkozni velük, mert nem volt közös nyelv, amely könnyítette volna a kommunikációt. Mikor elköltöztek egy másik városba, ahol egyik gyerekük lakott helyettük zajos, sokgyerekes család jött. Mindenki arról beszélt, hogy milyen jó volt, mikor a csendes görögök laktak itt. Akkortól úgy vélelem, hogy a görögök csendesek, szerények, nem barátkozóak.

Évekkel utána rokoni látogatásra utaztam Amerikába. A rokonaim szomszédjai Görögországból vándoroltak ki, és nagyon jó baráti kapcsolatban voltak egymással. Eszembe jutottak a gyerekkori görögök. Nagyon meglepődtem, mikor a szomszéd kert felől hangos beszédet és nevetést hallottam. A szomszédok munkába készülődtek és melegen búcsúzkodtak az otthon maradottaktól. Igazán akkor lepődtem meg, mikor estéremegívtak a szomszédok. Ahogy beléptem hozzájuk, mindenki úgy ölelt és csó-

kolt mintha egy elvesztet rokonuk lettem volna.

Angol és görög nyelven köszöntöttek. Az asztalok teli voltak a legfinomabb ételekkel, olyanokkal, amelyeket sosem láttam vagy kóstoltam. Vidám zene és a jó hangulat vett minket körül. A konyhából újabb tálakat és innivalókat hoztak. Magam sem hittem el, hogy annyit lehet enni és inni. Éjfél után mentük haza. Megígértem, hogy a tervezett kirándulásomat lerövidítem, hogy visszaérjek a következő vasárnapig, a lányuk esküvőjére.

Aki látta pár évvel ezelőtt a Bazi nagy görög lagzi nevű amerikai filmet, el tudja képzelni az esküvőt a rokonaim szomszédjainál. Mivel a vendégek nagy része görög származású volt természetesen arra a következtetésre jutottam, hogy ezek a valódi, autentikus görögök. Sajnálkozva emlékeztem a gyerekkori családra, a csendes, komoly és valamiért szomorú emberekre. Arra gondoltam, hogy azért biztos ők is élvezték a görög konyha csodálatos ízeit. Az esküvői emlékeket máig őrzöm.

A görög konyha a Földközi-tenger ízeit reprezentálja. Sok halféle, friss zöldségek, gyümölcsök és tejtermékek. A mindennapi étlapot lehet variálni pár könnyű görög fogással, főleg a meleg nyári napokban, mikor senkinek nincs kedv sok időt a meleg konyhában tölteni. Két receptet szeretnék megosztani a Kedves Olvasóimmal, a hideg joghurt levest és görög salátát.

TZATZIKI HIDEG JOGHURT LEVES

Hozzávalók: fél liter joghurt vagy kefir, kis csomag kapor, 3 nyers uborka, és 1 kovászos uborka apróra vágva, 3 gerezd fokhagyma apróra vágva, só és bors ízlés szerint.

Az összes hozzávalót belekeverjük a joghurtba és hűtőbe tesszük pár órára. Szép üveg tálban tálaljuk fokhagymás pirítóst adunk mellé.

GÖRÖG SALÁTA

Hozzávalók: 1 fej saláta nagy darabokra tépve, 3 kemény paradicsom negyedekre vágva, 2 friss uborka és 1 vörös hagyma karikára vágva, 20 dkg Feta sajt felkockázva, 10 darab kimagozott fekete olajbogyó.

Az öntethez: 2 evőkanál extra szűz olívaolaj, 2 evőkanál citromlé, 1 teáskanál mustár, só, bors, édesítő.

Az öntet hozzávalóit jól összekeverjük. Az összes zöldséget közepes nagyságúra vágjuk.

Szép tálba először a salátaleveleket rakjuk, rájuk a többi zöldségeket, a Feta sajt darabokat és az olívaolajbogyókkal díszítjük.

Tálalás előtt meglocsoljuk az öntetrel és óvatosan összekeverjük.

Jó étvágyat kívánok! ■

*Orna Mondschein
Ashkelon, Izrael*

Nyári szünet a titkárságon

AKZSH titkársága 2012. június 20-tól július 31-ig Haas Judit irodavezető szabadsága miatt zárva tart. A fogadóórák elmaradnak. Hitközségünk sürgős esetben a kile@menhaz.sk címen érhető el. Augusztustól ismét várunk mindenkit a Menházban. ■

HH – nyári megjelenések

AHitközségi Híradó nyári duplaszáma (június-július) július végén jelenik meg. Továbbra is várjuk írásaikat a kile@menhaz.sk címen. ■

Minden Kedves Olvasónknak kellemes nyarat és jó pihenést kíván a szerkesztőség!

Gyászjelentés

Mély fájdalommal tudatjuk, hogy hittestvérünk NAVRÁTIL VERA néni 86 éves korában, hosszantartó súlyos betegségben elhunyt. Családja gyászában osztozunk, emlékét megőrizzük!

a Komáromi Zsidó Hitközség

„Hogy vannak fiúk?” – búcsú Vera nénitől

Ismét fekete keretet rajzol a tördelő a Hitközségi Híradó hasábjaira. Egy teltházas hitközségi rendezvényt lehetne tartani mindazok részvételével, akiktől már búcsúzni kényszerültem itt az újság hasábjain. Az újabb nekrológ írása közben egyre nehezebben ütöm le a billentyűket, egyre fájóbb újra emlékek közt kutatni, elköszönni azoktól az emberektől, akik között felnőtünk, akik a közösséget jelentik, jelentették számunkra.

Pozsonyból jött a szomorú elektronikus levél, hosszantartó súlyos betegségben elhunyt Navrátíl Vera néni. Oszlopos tagja volt közössé-

günknek, amíg egészsége engedte, nem hagyott volna ki egyetlen Shalom klubot sem a Menházban. Azok a sokat emlegetett vasárnapok, amikor az épület kapujában vártuk a látogatókat egy-egy összejövetel előtt. Vera néni biztos jött, eleinte gyalog, aztán taxival. Elegáns új ruhái, a hozzájuk mindig passzoló cipő és táska, egy kép, amelyet most, e sorok írásakor is tisztán látok. Amikor odaért hozzánk, gyakran megkérdezte „Mi újság, hogy vannak fiúk?”. Egyszer hosszasan mesélt családjá háború előtti életéről, a vallás fontos szerepéről a hétköznapokban, s

a sötét korról, amely mindent megváltoztatott.

Bár betegsége az utóbbi években távol tartotta az Eötvös utcától, bennünk azért titkon élt valamiféle remény, hogy egyszer újra besétál majd közénk. Most már biztos, hogy nem jön... Az ablak előtti oldalon végleg üres marad egy szék. Az égi Shalom klubban újabb tagot köszönthet az idelentről oly nagyon hiányzó társaság.

Búcsúzunk Vera nénitől, hiányozni fog! A család gyászában osztozunk. ■

Dr. Paszternák András

Gyászjelentés

A Komáromi Zsidó Hitközség vezetősége és tagsága ezúton fejezi ki részvétét LÁSZLÓ MIKLÓS, a Budapesti Zsidó Hitközség – Hunyadi téri körzet tiszteletbeli elnöke családjának. A Miki bácsi – aki 87 éves korában váratlanul távozott közülünk – által vezetett közösség az elsők között vette fel a kapcsolatot hitközségünkkel, s szervezett nagyszabású, kulturális programmal gazdagított kirándulást városunkba. Viszonzásul mi is ellátogattunk hozzájuk, a kile első autóbuzos kirándulása keretében, ezt az utat azóta számos követte. Sikeres együttműködésünket sok kellemes emlék, fénykép őrzi!

Komárnot látni...

Komárnot látni nem volt elég egy kálkalmossal, (kb. hat évvel ezelőtt jártunk náluk) s erről nem csak a bűbajos, vendégfogadó kisváros tehet, „bűnös” a Hitközség valahány tagja, különös tekintettel a Paszternák családra, a két fiúra, Tamásra és Andrásra, akik szíveslátásban, a program szervezésében, a látnivalók idegenvezetői rutinnal megáldott magyarázatában, a felmerülő kérdések megválaszolásában lokálpatriótaként jeleskedtek.

Szóval, a BZSH Hunyadi téri templomkörzete és Generációk Klubja mintegy ötven fővel (egy nyertes MAZSÖK-pályázatnak köszönhetően) közösen purimozhatott a szlovákiai zsidókkal. Azokkal az emberekkel, kik (még a szórvány városokkal együtt is) egyre fogyó létszámban igyekeznek jelen lenni az eseményeken, amelyeket a program koordiná-

torok rengeteg energiával, ötlettel teremtenek meg számukra, valósítanak meg, azzal a nem is titkolt szándékkal, miszerint a hit- és kulturális élet biztosítása elengedhetetlen a zsidóság fenntartásához. Nos, megérkeztünk, előadást hallhattunk, DVD-n filmet nézhettünk a Menház, a zsinagóga, a zsidóság vonatkozásában, szellemi és kulináris élményben (köszönet érte Paszternák Zsuzsának és segítőinek) lehetett részünk.

A vasárnap szinte kihalt, ápolt, szépséges és feltűnően tiszta várost járva, vendéglátóink megismertettek bennünket annak történelmével, történetével, különös tekintettel a zsidó vonatkozású látnivalókra. A gondozott temetőben több minjennyi férfi mondott kadist, Domán István főrabbi vezetésével, s hallhattunk gyászimát Vencel György kántor recitálásában.

Délután került sor a purimi műsor-

ra, amelynek hírére (no meg a pesti vendégek tiszteletére) megtelt a kis zsinagóga. Klein Judit a csoporttal utazott a szlovák városba, hogy ünnepi dalokkal tegye különlegessé, felejthetlenné látogatásunkat.

A helyi hitközség elnöke, Pasternák Antal üdvözölte a Hunyadi téri templomkörzet elnökét, Gervai Lászlót, az előljárókat, nem feledkezve meg a Hunyadi tér évtizedeken át volt világi vezetőjéről (kihez családját is baráti kapcsolat fűzte) László Miklósról sem. Kölcsönös ajándékozás, majd újabb, ezúttal kötetlen program a belvárosban és hazaindulás.

S álljon e helyütt a köszönet első sorban vendéglátóinknak, a közösségnek, s annak a majd ötven embernek, akivel ismét élmény volt együtt lenni. Gyönyörű nap volt! ■

A Hunyadi téri körzet második komáromi látogatásáról készült beszámoló (HH – 2007 áprilisa)

Udalosti školského roka v Nitre

Školský rok sa chýli ku koncu. Je čas rekapitulovať. Katedra histórie FF UKF v Nitre tento rok znova podčiarkla svoju dlhoročnú orientáciu na problematiku dejín židov na Slovensku a na holokaust. Celý rok sme sa tejto téme intenzívne venovali nielen v rámci prednáškových aktivít, čo považujeme už za samozrejmé, ale predovšetkým v rámci doplnkových aktivít.

Začali sme už tradičnými Historickými dňami v rámci Týždňa vedy a techniky 8. novembra 2011. Tento rok rezonovala téma Židia na Slovensku a cieľom bolo odpovedať na otázky: Kto je žid? Aké sú židovské zvyky a tradície? Čo to znamená byť veriacim židom? Ako sa židovskému náboženstvu prispôsobuje životný štýl veriaceho? Ako je to so súčasnou identitou žida? Vynikajúci prednášajúci vytvorili úžasnú atmosféru, ktorú publikum využilo na pestrú a neúnavnú di-

života a záchranu židovských pamiatok. Všetci držíme palce! PhDr. Monika Vrzgulová, CSc., svojím vstupom zaujala, nielen preto, že informovala o činnosti Dokumentačného centra holokaustu, ktoré vedie, ale oslovila najmä budúcich učiteľov, pretože pohovorila aj o metodických problémoch vyučovania holokaustu na školách. Diskusia bola dlhá a záujem študentov neutíchajúci. Cyklus prednášok ukončila Mgr. Katarína Potoková zo židovskej komunity v Nitre. Jej en-

K. Potokovou (10. novembra 2011). V spoznávaní životného štýlu židov sme pokračovali aj v letnom semestri. V rámci kurzu z dejín každodennosti sme sa venovali práve tejto téme. Hovorili sme o tom, kto sú židia, aké sú židovské symboly, ako sa židia modlia, na čo všetko existujú pozhňania, o 613 micvot – príkazoch a zákazoch, ktoré sprevádzajú život žida stále, o kolobehu židovského života, o význame šabat, princípoch kašrutu – kôšerného stravovania, spolu sme symbolicky oslávili aj dva sviatky: purim a pesach, ochutnali purimové hamen-tašen či pesachový maces. O synagóge a tóre sme si porozprávali priamo v nitrianskej synagóge. O pohrebnom ríte, ale aj významných židovských osobnostiach Nitry zas priamo na židovskom cintoríne v Nitre. Sprevádzala nás osvedčená Mgr. Katarína Potoková, ktorá zdolávajúc nástrahy terénu, ponúkla krásny výklad.

Dňa 26. apríla 2012 sme sa vybrali na exkurziu po židovskej Bratislave. Videli sme všetko podstatné, mnoho nového sa dozvedeli a kdesi vo vnútri zostal príjemný pocit z nezištného odovzdávania kúska seba skupinke nadšencov. Píšem o PhDr. Petrovi Salnerovi, DrSc., ktorý sa nás ujal v Mauzóleu Chatama Sofera, o PhDr. Eve Polákovéj, PhD., z Múzea židovskej kultúry SNM v Bratislave, pri ktorej rozprávaní by sa dalo vydržať celé hodiny i pánovi Ivanovi Pasternákovi, ktorý do rozprávania o synagóge vložil aj to o vlastnom osude. Srdečne nás privítali aj v Nadácii Milana Šimečku. Návšteva bola prospešná najmä pre mladých bádateľov, ktorí pripravujú diplomové práce o židovských komunitách na Slovensku.

Na jednej strane mám pocit zadosťučinenia, na druhej strane je dôležité nepoľaviť. Rok čo rok oslovit aspoň niekoľko nadšencov, ktorí chápú nutnosť spoznávanie „iných“ ako cestu k rešpektovaniu ich „inakosti“. Rok čo rok otvárať dvere k spoznávaniu iného náboženstva a iného životného štýlu, aby sme pochopili, čo nás spája, nie rozdeľuje, a aby sme pochopili, že „inakosť“ je pôvabná a sympatická, nie odpudivá a zavrhnutiahodná. ■

PaedDr. Veronika Slneková, PhD.
katedra histórie FF UKF

skusiu. So svojimi poznatkami, postrehmi, ale aj dobrou náladou sa s nami prišli podeliť naozaj vzácni hostia. Prof. PhDr. Pavol Mešťan, DrSc., sa venoval židovskému kolobehu života, od narodenia po smrť a problematike židovských sviatkov. Jeho prednáška bola krásnym posolstvom o tom, že kresťanov a židov rozhodne viac vecí spája, ako rozdeľuje. Pani Nelly Freyová sa zamýšľala nad postavením židovskej ženy. Tamas Paszternak reprezentoval malú židovskú komunitu v Komárne. Hovoril nielen o význame synagógy v živote žida, dejinách komunity v Komárne, ale predovšetkým o neutíchajúcom úsilí komunity o revitalizáciu náboženského

tuziastické rozprávanie o dejinách komunity, ale aj o praktických každodenných otázkach židovstva, bolo dôstojným završením dňa.

Tohtoročnými historickými dňami sme si chceli pripomenúť aj 70. výročie prijatia tzv. židovského kódexu (vládne nariadenie č. 198/1941 Sl. z. z 9.9.1941), ktorý počas druhej svetovej vojny predstavoval jednu z najprísnejších európskych protizidovských právnych noriem, ale aj 70. výročie začiatku deportácií židov zo Slovenska v marci 1942.

Doplňujúcim podujatím Historických dní bola návšteva nitrianskej synagógy spojená s odborným výkladom a diskusiou moderovanou Mgr.

Komárňanské dni

Naša ŽNO sa aj v tomto roku zapojila do programu Komárňanských dní. Namiesto tradičného dňa

Profesor dr. Géza Komoróczy

otvorených dverí sme pripravili pestrý program. Na chodbe Menházu otvorila riaditeľka Maďarského židovského archívu výstavu Spoločné dedičstvo. Táto putovná výstava je po prvýkrát na Slovensku. Na desiatich posteroch môžeme sledovať osud piatich maďarských a piatich slovenských synagóg. Program pokračoval v synagóge, kde prítomných pozdravil koordinátor programov Tamás Paszternák. Nasledoval dr. Gábor Balázs, ktorý hovoril o pojme židovstva. Historička umenia

Dr. Jana Švantnerová z Bratislavy prostredníctvom zachovaných predmetov ŽNO sprostredkovala kontakt medzi židovstvom a umením. Gábor Schweitzer, prednášajúci z Budapešti, sa s nami podelil o cenné informácie zo životnej dráhy komárňanského rabína Árpada Schnitzera.

V sále Zoltána Wallensteina sme paralelne s prednáškami premietli v slovenskej aj maďarskej verzii film nakrútený dr. Ágnes Padlovicsovou a

Milanom Drozdom o 220-ročnej židovskej komunite v Komárne.

V poslednej časti programu sme predstavili knihu profesora Dr. Gézu Komoróczyho História Židov v Maďarsku. S pánom profesorom sa rozprávala Zsuzsanna Toronyi a Gábor Balázs. Po zaujímavej besede si prítomní mohli dať knihu podpísať významnému autorovi.

Ďakujeme každému, kto sa podieľal na organizovaní programu. Na budúci rok sa opäť stretneme na Komárňanských dňoch! ■

PT

Smútočné oznámenie

So smútkom Vám oznamujeme, že naša súverkyňa **VIERA NAVRÁTILOVÁ** po dlhej ťažkej chorobe zomrela vo veku 86 rokov. Jej pamiatku zachováme, zdieľame smútok jej rodiny!

ŽNO Komárno

„Ako sa máte, chlapci?“ – rozlúčka s tetou Vierou

Grafik opäť nakreslí čierny rám v našom Spravodaji. Už by sme mohli usporiadať veľkú akciu našej komunity s účasťou všetkých, s ktorými sme sa v posledných rokoch rozlúčili na stránkach nášho časopisu. Pri písaní tohto nekrológu ťažko dopadajú moje prsty na klávesnicu, je to čoraz bolestivejšie prehŕňať sa v spomienkach, lúčiť sa s ľuďmi, medzi ktorými som vyrástol, ktorí boli v našej komunite a už nie sú.

Dostali sme smutný elektronický list z Bratislavy, v ktorom stálo, že zomrela teta Viera Navrátilová. Bola oporou našej komunity, kým jej to

zdravie dovolilo, nevynechala ani jednu akciu v Menháze ani v klube Šalom. Spomínam si na tie nedele, keď sme stáli vo dverách budovy a čakali na návštevníkov, medzi ktorými nikdy nechýbala teta Viera. Na začiatku chodila pešo, neskoršie prichádzala taxíkom. Elegantná, vždy s kabelkou a v topánkach, ktoré farebne ladili so šatami, to je obraz, ktorý mám pred sebou. Keď sa priblížila, často sa nás pýtala: „Čo nového, ako sa máte, chlapci!“ Raz nám porozprávala o živote svojej rodiny pred vojnou, o dôležitosti náboženstva v každodennom živote a o temnej dobe,

ktorá všetko zmenila.

V poslednom čase pre chorobu už nemohla prísť medzi nás do Eötvösovej ulice, ale tajne sme dúfali, bola iskra nádeje, že sa tu ešte stretneme. No teraz už vieme, že sa tak nestane. Jej stolička pod oknom zostane navždy prázdna. Klub Šalom v nebi privítal nového hosta, ktorý bude chýbať v pozemskej spoločnosti.

Lúčime sa s Vami, teta Viera! Budete nám chýbať! Úprimnú sústrasť celej rodine! ■

*V mene redaktorov Spravodaja
András Paszternák, PhD.*

Otvorenie novej sály v Gymnázii Jánoša Selyeho

Pri príležitosti stretnutia bývalých študentov Gymnázia Jánoša Selyeho v Komárne, pomenovali jednu sálu po hlavnom rabínovi Árminovi Schnitzerovi, ktorý v našom meste pôsobil 52 rokov a niekoľko desaťročí na gymnázii aj vyučoval. Ďakujeme vedeniu gymnázia za tento šlachetný čin! Tak isto ďakujeme Gáborovi Schweitzerovi za fotografiu pána rabína (ktorú sme už dlho hľadali) a za jeho životopis. ■

PT

Odškodnenie – oznam

Znovu sa obraciame na vás a chceme pripomenúť, že naša kancelária očakáva od oprávneným žijúcich osôb žiadosti umožňujúce kvalifikovať sa na jednorazové odškodnenie z Fondu Holocaust Victim Compensation Fund (HVCF). Fond HVCF sa týka prenasledovaných židovských obetí holokaustu, ktoré nedostávajú pravidelné platby z Fondu CEEF (vyplácané štvrťročne z Nemecka), alebo nedostali odškodnenie z iných nemeckých zdrojov, ale spĺňajú kritériá definované fondom.

Oprávnení sú všetci, ktorí počas fašistickej neslobody boli za svoj pôvod prenasledovaní i keď nie sú členmi židovskej komunity.

I keď posledný termín na podanie žiadostí je 30. 6. 2013, žiadosti sú vybavované priebežne (mnohí už platby obdržali) a preto netreba odkladať ich odoslanie.

Podrobnosti a aktualizované kritériá sú zverejnené na webovej stránke Claims Conference www.claimscon.org/hvcf.

Formuláre ako i akékoľvek ďalšie informácie k vymenovaným fondom vám radi poskytneme aj na našej emailovej adrese: sternova.uzzno@gmail.com alebo telefonicky na čísle: 02 / 5443 1651. ■

-n-

Žiadame Vašu podporu

Vážení čitatelia!

Prosíme Vás, aby ste podľa Vašich možností podporovali programy ŽNO v Komárne, ako aj vydávanie Spravodaja, údržbu budov a obnovu cintorína.

Od 1. januára 2008 môžete zasielať peniaze na nasledujúce účty (je možnosť platiť osobne na sekretariáte, ako aj poukázanie peňazí šekom):

Poukázanie peňazí z územia SR:

26384962/0900- Slovenská sporiteľňa alebo
10103804/5200- OTP Slovakia

Poukázanie peňazí zo zahraničia:

Adresa: Židovská náboženská obec v Komárne, Eötvösa 15, 94501 Komárno, Slovenská republika

IBAN: SK0609000000000026384962 SWIFT: GIBASKBX

Adresa banky: Slovenská sporiteľňa, Palatúnova 33, 94501 Komárno

alebo

IBAN: SK5252000000000010103804 SWIFT: OTPVSKBX

Adresa banky: OTP Slovakia, Záhradnícka 10, 94501 Komárno

Ďakujeme!

Krátke správy

☆ Spravodaj, Komárňanskú židovskú náboženskú obec a klub Šalom podporili: Fekete Katalin, Lahav Judit a Dr. Wágner Jánosné a darcovia, ktorí si priali zostať v anonymite. Ďakujeme!

☆ V jarných mesiacoch, tak ako doteraz, sme pokračovali v údržbe budovy Menház. V tomto roku sme značnú sumu vynaložili na kontrolu požiarnych prístrojov umiestnených v Menháze a na Ulici Eötvösa 9.

☆ ÚZ ŽNO rokovalo v Banskej Bystrici, našu komunitu zastupoval predseda Antal Pasternák. Referát si môžete prečítať v budúcom čísle Spravodaja.

☆ Malá knižnica Bélu Spitzera sa opäť obohatila o nové knihy. Pokračuje sa v katalogizácii knižného fondu. Čitatelia sú očakávaní!

Udalosti školského roka v Nitre

Článok čítajte na strane 4.

Ceny Kehila 2012

ŽNO v Komárne bude aj v tomto roku, koncom augusta, odovzdávať cenu Kehila – za komunitu a Kehila - haver. Tieto ocenenia môžu získať židovskí občania, ktorí pracovali v prospech komunity regiónu, resp. nežidia, ktorí pracovali v záujme spoznania našich tradícií alebo zachovania pamiatky holokaustu.

V tomto roku má každý čitateľ Spravodaja možnosť navrhnúť kandidáta na toto ocenenie. Vaše návrhy očakávame písomne do 20. júna 2012 na e-mailovej adrese kile@menhaz.sk alebo listom na adrese ŽNO (iný spôsob kandidovania nie je možný). O prisúdení cien rozhodne komisia zostavená na základe žiadosti ŽNO. ■

Letné vydanie Spravodaja

Dvojčíslo Spravodaja (jún – júl) vyjde koncom júla. Aj naďalej očakávame vaše príspevky na adrese kile@menhaz.sk. ■

Milí čitatelia, redakcia Spravodaja vám praje príjemné prežitie leta a dobrý odpočinok!

Deň martýrov

ŽNO v Komárne touto cestou pozýva každého dobrosrdečného človeka na pamätnú trýznu pri príležitosti 68. výročia deportácie židov z Komárna a okolia, ktorá sa uskutoční v nedeľu 17. júna 2012.

Program:

10:30 – Spomienka na židovskom cintoríne (Ulica Zlatého muža 1.)

Slávnostný prejav bude mať rabín Tamás Verő, smútočnú pieseň prednesie kantor Anatolij Klavanskij.

12:00 – Zapálenie sviečok pri pamätníku obetí v synagóge, odhalenie pamätnej tabule na pamiatku našej súverkyne Yvonne Tommenendal-Wollner (1948-2011).

13:00 – Susi a Peter Scheiner – premietanie pokračovania filmu Spomienky pre budúcnosť.

Spomínajme spoločne! ■

Európsky deň židovskej kultúry

Naša ŽNO v tomto roku tiež pripraví program na Európsky deň židovskej kultúry. Bude to v nedeľu 26. augusta. Podrobnosti prinesieme v budúcom čísle. ■

Letná dovolenka

Z dôvodu dovolenky riaditeľky sekretariátu Judyty Haasovej bude sekretariát od 20. júna do 31. júla 2012 zatvorený. Nebudú stránkové dni. V súrnych prípadoch nám, prosím, napíšte e-mail na adresu kile@menhaz.sk. Od augusta vás znovu očakávame! ■